

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד...

פניני הלכה

**מדיני ריסוק שלג קרח וברד בשבת
מתוך בנין משה**

להרה"ג משה רצאבי שליט"א ח"ב פ"ב.
מקורות הדינים רבים יש לעיין שם
איסור ריסוק שלג ברד וקרח
אין מרסקין בשבת שלג או ברד או
קרח. דהיינו לשברם לחתיכות דקות
כדי שיוזבו מימיהם. ודבר זה אסרו
חכמים. יש אומרים משום גזירה שמא
יסחוט פירות העומדים למשקים. ויש
אומרים משום שדומה למלאכה,
שבורא המים האלו:

ליתן קוביות קרח בתוך כוס

ליתן שלג או ברד לתוך כוס והוא נימוח
שם מאליו, מותר. כגון ליתן קוביות
קרח וכיוצא בזה לתוך כוס מים ושאר
משקה בימות החמה כדי לצננו. שלא
אסרו אלא לרסק בידים. וכן אם הניחו
קוביות קרח בצלוחית בפני עצמן
ונפשרו ונעשו מים, מותר לשתותם:

לרסק קרח בתוך משקה

יש מתירים לרסק שלג או ברד או קרח
אפילו בידים, אם הוא מרסק אותם
בתוך מים או משקה. שכיון שהם
מעורבים בתוך המשקה בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

דודו רביעי ישובו הנה (בראשית טו. טז)

מובא ב'מדרש הגדול' ל'מוהר"ד עדני וצ"ל בזה"ל: ד"א דודו רביעי. תמן תנינן ר' עקיבה
אומר, האב זוכה לבן בנואי בכח בעושר ובחכמה ובשנים ובמספר דורות לפניו הוא
הקץ, שנאמר קורא הדורות מראש (ישעיה מא, י). ואף על פי שאמר ועבדום וענו אותם ארבע
מאות שנה חזר ואמר דודו רביעי ישובו הנה. בנואי מנין, שנאמר והדרך על בניהם (תהלים צ.
טז). בכח מנין, שנאמר גבור בארץ יהיה זרעו (תהלים קיב, ב). בעושר מנין. שנאמר נער הייתי
גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם (שם לו, כה). בחכמה מנין, שנאמר בן חכם
מוסר אב (משלי יג, א), בשנים מנין, שנאמר למען ירבו ימיכם וימי בניכם (דברים יא, כא). ויש
אומרים אף בבנים, שנאמר תחת אבותיך יהיו בניך (תהלים מה, יז). וכשם שזוכה לו בחמשה
דברים כך חב לו בחמשה דברים. הרא הוא דכתיב יחולו על ראש יואב ואל כל זרעו ואל
יכרת מבית יואב זב ומצורע ומחזיק בפלך ונופל בחרב וחסר לחם (ש"ב ג, כט). זב כנגד הכח,
ומצורע כנגד הנואי, ומחזיק בפלך כנגד החכמה, ונופל בחרב כנגד השנים, וחסר לחם
כנגד העושר. במתניתא חולקין חכמים על ר' עקיבה, שאין אדם זוכה לבנו אלא עד שלא
הגיע לפרקו, אבל משהגיע לפרקו אם הוא צדיק זוכה לעצמו ואם חב חב לעצמו. עכ"ל.
ובקצרה, מעשה האב משפיעים על הילדים לטוב, לנוי לבח לעושר לחכמה ולאריכות
ימים. ולמוטב, לדברים לא טובים כמבואר במדרש. ולשיטת ר' עקיבה דבר זה עניין לכל
חיוו של הבן, אך לשיטת חכמים הוא רק לזמן חינוכו של הבן עד שנעשה חייב במצוות,
ויש מפרשים עד שמגיע לגיל עשרים שאז נענש בדין שמים יעו"ש במפרשים באריכות
(עדות פ"ב מ"ט).

אך יש לתת לב שאין הדברים שוים. ר"ל, שברוב הדברים שמנה המדרש מעשי האדם
ישפיעו על בניו ללא מעשה מוחשי מהאב לילד. אך בעניין החכמה, הביא המדרש את
הפסוק 'בין חכם מוסר אב', שהאב הוא המנחיל את חכמת התורה לבנו, וכך ביארו
המפרשים שהאב לומד עם בנו יעו"ש. והוא מה שאמרו חכמינו ז"ל שאין התורה עוברת
בירושה (מאמר ר' יוסי באבות פ"ב מ"ב). ומזה ידע האדם שכל עמלו בבנו יש לו לשים בתורה,
ושאר הדברים יבואו לבניו מאליהן.

ונראה להוסיף על דברי המפרשים, שלא לחינם נקטה התורה בפסוק מעניין המוסר 'מוסר אב', ולא כתבה חכמה גרידא 'בן חכם חכמת אב',
דאין התורה נקנית ומושרשת בבן ללא מוסר, ללא רדייה, ללא עמל האב בבן שילך בדרך טובים וכלשון הפסוק 'יסר בנך ויניחך ויתן
מעדנים לנפשך' (משלי כט, יז). ר"ל בזה, דקניין התורה בבן אינו כשאר חכמות שהלומדם מחכים מלימודו ודיו. אלא בחכמת התורה בשביל
שהבן יזכה לחכמה אמיתית חייב את מוסרי האב בבן לקיימם הלכה למעשה, ולא ח"ו לפקוד ידיו ולומר אני לימדתי אותו ויעשה מה שהוא
רוצה. ולפי המפרשים שזה עד גיל עשרים, נפקא מינה גדולה להמשיך ללמוד עם הבן עם מוסרי התורה עד גיל עשרים לפחות. לא לחינם
מורינו ורבינו הרה"ג משה רצאבי שליט"א (רב ק"ק פעולת צדיק אלעד), אומר תמיד בשמחות הבר מצוה, שבדורינו זה, עכשיו בגיל הבר מצוה
מתחיל עבודת חינוך הבנים, דעד עכשיו הם קטנים ובנקל ניתן לייסרם לדרך ה', אך עתה שהגדילו ובעלי דעה הם, קשה הדבר מאוד, וצריך
חכמה ובינה לדעה כיצד להתנהג עמהם. וכשעוסקים במוסר ורדייה, אין הכוונה למקל ולשוט, או לכעס והרמת קול. אלא להכוונה והדרכה
באהבה רבה, ובהערכה למי שאמר והיה העולם ולמי שעשאו, להחזיר אהבת ה' לנער שמרצונו יחפוץ לילך בדרך טובים. וה' ב"ה יסייענו על
דבר כבוד שמו.

יגורך משפע בריכה העליונה, האניש היקר הצנוע והנחבא, אשר מסייע רבות לת"ת, בכל אשר חננו יתגדך ויעלה
שמו, הרב יאָר נהרי יצ"ו. יה"ד שיתמלאו כל משאלות לבו לטובה, ויראה ברכה בעמלו, ויזכה ויהיה זרעו
כעפרא דימא, יראי ה' מרבים חולכים בדרך ישראל סבא, גבריאות איתנה ואריכות ימים ושנים על פני האדמה.

מחידושי רבותינו

לך לך (בראשית יב. א)

נתחיל בפרשת לך לך בעזרת מי שנשם אנכי ה' אלדיך (שמות כ ב). זה שאמר הכתוב שמעי בת וראי

והטי אינון ושכחי עמך ובית אביך ויתאו המלך יפיך (תהלים מה יא—יב). כנגד

אברהם אבינו הכת' מדבר שהניח אביו ובית עיז'. אומרים לעץ אבי (ירמיה ב כז). ר' אבין הלוי אומר

למה היה אברהם דומה לצלוחית שלפליטון הנתונה בבית הקברות ואין אדם יודע מה בתוכה. כך אברהם מושקע בתוך או עיז'. אמ' לו הקיב'ה לך לך ואני אודיע בעולם גדולתך.

לך לך, שני כפיין עקומות (זהו) בזה. ד'א' לך לך. נסיון בתוך נסיון, הראשון לך לך מארצך והאחרון ולך לך אל

ארץ המדינה (בראשית כב ב). ד'א' לך לך שזה החכם עיניו בראשו (קהלת ב יד). כלומר שלענין זה אברהם שהוא מסתכל לעמוד על ראשו של עולם והי' מביין אתה הוא אלוד' העולם שראוי לעבדו. והכסיל בחשך הולך (קהלת טז) זה

נמרוד הרשע שהיה עובד אבנים ועצים. ד'א' שמעי בת וראי ווהטי אזי ושכחי עמך ובית אביך (תהלים מה יא—יב) כנגד מה אמרו בני קרח המקראות האלו כנגד פתויו של אברהם אבינו כשנתפתה אברהם אבינו והלך אחר עבודתו

שלמלך מלכי המלכים ב'ה. משל ל'היד' לבת שמפתין אותה להשיאה לאיש. אמרו לה: בתינו, תני את דעתך לשמש את אישך ואל תתני דעתך לבית אביך שבית אביך אין מועילים לך כלום. אביך עני ואישך (ועשיר) מלך

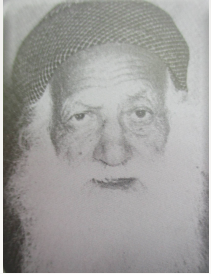
וכל רוזני הארץ צריכין לו. אשכך ודרון מביאין לו. כך פתה הקיב'ה את אברהם לעזוב ארצו ומולדתו ובית אביו וללכת אחר עבודתו. וכן פתח בענין זה ויאמר ה' אל אברהם לך לך, שלך העולם הזה והעולם הבא. מארצך. (זו) חרן שני ויקח תרח את אברהם בנו ויצאו עד חרן וישבו שם (בראשית יא, כח—ל). ד'א' מארצך מארץ טמאה לארץ

טהורה. ומפני מה היא טמאה, מפני שבה עיז'.

וממולדתך. זו אור כשדים שני וימת הרן וכו' בארץ מולדתו באור כשדים (שם כה), ששניהם נולדו באור כשדים.

ומבית אביך. זה עבר הנהר שני בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם ואבני נחור (יהושע כד ב). ד'א' ומבית אביך שבארץ לבית אביך שבשמים לפי שאין ייחודו של הקיב'ה אלא בארץ ישראל.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואת

צבי בן מארי

יחיא יצחק שלום

בשכחע"י

אל הארץ אשר אראך. זה הר המוריה, שנ' ולך לך אל ארץ המוריה (בראשית כב ב). ד'א' לך לך. מה טעם הכפולות, אמרו חכמים רמו שהלוחות

מכף לכף מכף הקיב'ה לכף ידו שלמשה. מים מים מנאמן לנאמן. נון נון מנורא לנורא. פי פי מפה לפה. צאד צאד מצדיק לצדיק. ורבנן אמרו חמשה אותיות הכפולות סימן לגאולה, שהן כף פשוטה לגאולת אברהם והצלתו מאור כשדים, שנ' לך לך. מס לגאולת יצחק, שנ' לך ממנו

כי עצמת מאד (בראשית כו טז). נון נון לגאולת יעקב, שנ' הצילני נא מיד אחי (שם לב יב). פי פי נגאלו ישראל ממצרים שנ' פקד פקדתי אתכם (שמות ג טז). צאד צאד בה עתידין ליגאל, שנ' איש צמח שמו מתחתיו יצמח (זכריה ו יב). סימן מ'נ'צ'פ'ך, וצורך הפשוטות הן להשלים המנין לפי שכף

פשוטה חמש מאות אחר התיו שהיא ארבע מאות, ומס פשוטה שש מאות, ונון פשוטה שבע מאות ופי פשוטה שמונת מאות וצאד פשוטה תשע מאות וזה יתבאר באתם נצבים. ובן ארבעים שנה הכיר אברהם את בוראו שנ' עקב אשר שמע אברהם בקולי (בראשית כו ה), פקלו (ואמר) תפוש את הנעלם (והשולך את המצוי נמצא הנעלם נון ופי והי, הרי מאה וחמשה ושלשים (מחיי אברהם) וארבעים שנה שבהן הכיר את בוראו.

זה על טעם המדרש. ויש אומרים (בן חמש עשרה שנים) הכיר את בוראו ענינם סמוך לפרק, כמו שאמרו בן חמש עשרה לתלמוד. (ויש אומרים) כאן הכיר לעצמו וכן הכיר לאחרים. ד'א' לך לך מארצך. זה שאמר הכתוב (אחות לנו קטנה) ושדים אין לה (שהי' ח ה) הכתוב מדבר

באברהם אבינו שהשליכו אותו לכבשן (האש). קטנה, שעדין לא עשה לו הקיב'ה נסים, ולמה קראו אחות שאחה את העולם לעבודת בוראו. ד'א' קטנה שעדין לא היו לו בנים. מה נעשה לאחותינו ביום שידובר בה ביום שאמר נמרוד להפילו לכבשן האש. אם חומה היא נבנה עליה

טירת כסף (שם שם ט) אם נתן (את נפשו כח) ומה זו שהיא עומדת בפני המלחמות ימסור נפשו על קדושת השם (ואם דלת היא) נצור עליה לוח ארו. בניו יהיו רגילים בנסים חנניה משאל ועזריה. וכן הוא אומר (ושדי כמגדלות) (שם שם), מן הכבשן.

ד'א' אל הארץ אשר אראך. מרוח מזרח לרוח מערב. שאור כשדים במזרחה של ארץ ישראל. אמר אברהם אבינו לפני הקיב'ה מתירא אני שמא מצות שיש בידי לאבא שעתידי אתה כותב בתורה כבוד את אביך ואת אמך (שמות כ י) מתירא אני (שמא) שמא (אענש) מכיבוד אב ואם.

אמר לו הקיב'ה הרי אני חותם עליו מיתה עד שלא (יגיע זמנו). הרי הוא אומר ויהיו ימי תרח חמש שנים ומאתים שנה וימת תרח בחרן (בראשית יא לב). ואחר כך ויאמר ה' אל אברהם לך לך. ועדין אינו אלא בן מאה וחמשה וארבעים שנה אלא דנכתבה עליו מיתה קודם לכאן ארבעים (לכך נאמר לך לך. אמר לו בוא עמי שאני נותן לך (ימים) הרבה.

(מדרש החפץ למהר"י הרופא זצ"ל)

להצלחת

ר' אברהם בן זכריה מדויל הי"ד הוא וב"ב

בדרכיהם אתהלך...

התלאות בשליחות לאימאם (ח"ט)

והנה בבקר ממולס ראו הר גבוה, ובראשו מושבה שבה גרים שמה יהודים מקדם קדמתה, ונקראת צולמה, פירוש צלמות. והטעם לפי שהיא בנויה בצד ההר ממזרח השמש, ומחצי הצהרים והלאה, השמש לא נראית בישוב, שההר מצד מערב מחפה את עין השמש. וכיון שהגיעו אל

השפלה בחום היום, והנה לפניהם שטח גדול הנקרא אלעמשייה ואלבטנה. והשטח ההוא ארץ עזובה ורק צומח בה עצי תמרים קטנים קשין, שעושיין מהם מכבודות, ועצי רותם.

בינתיים צוו עליהם שני המלואים לעלות ולרכוב על הפרדות, שמכאן ואילך עד שיגיעו לעיר אלקפלה הדרך שטחית. ויאמר

המשך בעמוד הבא

לעילוי נשמת

מרדכי בן שלמה חסיד

ובן עמי בן בנימין עוזיירי, תנצב"ה

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב

ואודליה בת מנשה

לרפואת

יוסף בן משה דנין

בשכחע"י

מהליכות אבותינו

מחמירין לעצמן ביחידות

ידוע ומפורסם שמירת אבותינו את התורה איש מפי איש אב לבנו והרב לתלמידו, מזה יותר מאלפיים שנה מיום גלות אבותינו לארץ תימן. ולכן רבים הדברים העולים בקנה אחד עם המבואר בגמרא. מה שאינו מצוי הרבה אצל שאר העדות שהוסיפו או החמירו מפאת הגלות או מסבות אחרות.

עכ"ז הרבה מהתלמידי חכמים נהגו להחמיר על עצמם ביחידות, וכמו שמהרי"ץ עצמו בתכלאל מעלה הרבה דברים שבדאי וראוי לעשותם, כגון, לדפוק על הלב בשעת אמירת הוידוי ועוד רבים. וכבר ביאר זאת מרן הגר"י רצאבי שליט"א במשל השוקלדה, שאנשים כיום אוכלים שוקולדה על אף שלא נהגו בזה אבותינו, מפני שזה טעים. ומה שפעם לא אכלו, מפני שלא היה אז שוקולדה. הוא הדין והוא הטעם בעניין חומרות שאינן סותרות את מנהגינו.

לכן רבים הת"ח שנהגו בחומרות, כגון מה שידוע על מהרי"ץ (וקינו של מהרי"ץ) שהיה מניח תפילין דרבינו תם.

ומספרים על מארי יחיא בסיס זצ"ל (אביו של הרב עזריה בסיס זצ"ל רבה של ראש העין) שכשהיה שוחט לצרכי ביתו, לא הסכים לרעייתו ליכנס למטבח להתעסק עם הבשר, רק אחרי שהוא סיים להכשירו.

ומארי חיים כסאר זצ"ל ועוד רבים מהתלמידי חכמים, היו לובשים טלית קטן על אף שלא נהגו אבותינו לילך עם טלית קטן, וכפי עיקר הדין וההלכה שרק בגד שיש לו ארבע כנפות חייב בציצית.

ומארי יחיא אלשיך זצ"ל נטל את ידיו שישים פעם לסירוגין קודם פטירתו לחיי נצח.

ווקני (אב א"מ) מארי יחיא נהרי זצ"ל, הקפיד לא לדבר גם בין מים ראשונים לסעודה, על אף שבכל קהילות תימן נהגו כדן הגמרא וכפסק הרמב"ם ועוד, שמותר לדבר רק ישמור ידיו בנקיות.

אך כל זאת היו עושים בינם לבין עצמם ולא החמירו על הסובבים אותם, דיו עבודה שהיא בינם לבין קונם וכל אחד ואחד בדרגתו היכן שהוא עומד.

ואשרי המשכיל לילך עם עינים פקוחות, בדרכי אבותינו, ולא כפתי ללא הבין.

המשך מהעמוד הראשון המים ואין המשקה הזב מהם ניכר בעין, לא גזרו בו. ולכתחילה יש להחמיר בזה:

ומכל מקום יכולים לנענע את הכוס, וכן לסובב את המים שבכוס בכף קטנה, כדי שהקרח ילך וימחה במהרה, ובלבד שלא ירסק אותו בכף ממש: לנענע משקה קפוא בתוך כלי

בקבוק שתיה שהיה ב"פריזר" וקפא כל המשקה שבתוכו, ועתה הוציאוהו ורוצים לשתות ממנו, אין לנענע את הבקבוק בכח מצד לצד או להכות עליו, כדי שיתרסק המשקה הקפוא שבתוכו לחתיכות קטנות ויוזבו מימיו ויוכל לשתותו. וראוי להחמיר בזה גם אם היה מקצתו קפוא ומקצתו אינו קפוא:

ליטול ידיו במים שמעורב בהם ברד יש לזהר לכתחילה שלא אדם ידיו במים שיש בהם שלג או ברד. ואם מוכרח הוא ליטול בהם, יזהר על כל פנים שלא ידחקם בין ידיו שלא יהא מרסק הברד:

לשבר חתיכות מן הקרח מותר לשבר חתיכה מן הקרח או כמה חתיפות, וכן לפרק קוביות קרח שנדבקו זה לזה וכיוצא בזה, כדי ליתנם בתוך כוס מים וכדומה:

ואף על פי שכשהוא משברו ניתזים ממנו חתיכות דקות ונמצא מרסק, אין לחוש לזה, שלא אסרו אלא במרסק כדי שיוזבו מימיו, אבל כאן אף אם זבים ממנו מועטים הם ואין להם חשיבות, ועוד שאינו מכויין לכך, ועוד שהם הולכים לאיבוד:

לשבר קרח שעל פני המים כלי שיש בו מים ונעשה על פני המים קרח, מותר לשבר הקרח כדי ליטול המים מתחתיו:

בדרכיהם אתהלך...

המשך מהעמוד הקודם הרב אליהם: שמא יורידו אותם הבדואים מעל הפרדות. וישיבו אותם ויאמרו: וכי לא ידעתם שהנשיא נאצר יר"ה, ששלח אותנו לשמור עליכם בדרך, הוא שנילחם בתורכים ועשה בהם שמות. אבל לעת עתה תדעו, שאנחנו נוסעים בדרך לא בטוחה, ויותר שיש אנבואה [רעש] בשירה הזו בעיני השודדים. והנה אתם רואים איך השבטים האלה יראים מאד מהנשיא, והראיה שאנחנו הולכים בלי כלי זיין מרובים, ובידינו רק פגיון עם מטה לבד. ואם תראו שודדים, אל תענו לדבריהם כלל וכלל בשום דבר, ותהיו צמודים כולכם ביחד בשתיקה מלאה. ויסעו בדרך במשך שיעור שעה, בין צמחי היער המכסים לראשם, ומימין ומשמאל, לא נראה מי נמצא שם. ושני המלואים אותם, גם כן הולכים ולא נראים להם.

בינתים באו אליהם שלשה אנשים מזוינים, על כל אחד חבוש רובה ורומח וסייף ופגיון ואגרוף. ואחד מהם במראה ובדבורו יבהיל הרעיונים. ויגש ויחזק במתג ורסן אחת הפרדות, וינהם בקולו המרעיד: עמודו, כלבים, רדו ארצה ואדעה מה לעשות בכם. ויוצא את הסייף מנרתיקה, והשניים כיונו את הרובים נגד הרב ואנשיו.

ותכף ומיד השמיעו את קולם המלואים, וקראו לאנשים ההם בשמותם ככה: חאג מחמוד, חאג סעיד, אבכר צאלח, אלסלאם עליפם. ויתקרבו כהרף עין ויכנסו ביניהם. והי כראות השודדים את שני המלואים, ומן הצורך שילחצו את ידיהם מטעם כבוד הנשיא, ומפני סיבה זו עזב השודד את הרסן ואת המתג. ויענו להם המלואים: למה אתם עומדים, המשיכו לדרככם. וירפו ידי השודדים, וישאלו מה סיבה השיירה הלזו. ויענו המלואים: לחתן הזה שהוא הולך לישא אשה מעיר אלקפלה. מיד נעלמו השודדים.

בינתים המשיכו ללכת, והנה אנשים צצים מבין הצמחים בזה אחרי זה, ונעלמים ושוב הפעם צצים. אבל המלואים אחרי כן לא זזו מעל ידיהם. לכן הגיעו לאלקפלה, קודם שקיעת החמה, לפני כשעה אחת.

אחרי כן נכנסו המלואים לפנים החצר של בית האימאם, לקבל תשובת המכתב שבידם, הדורש תשובה שכבר הגיעו אליו. וכשנודע הדבר פנימה על אודות ענין המשלחת, יצא אליהם אחד ממשרתיו, ויביאם אל אחד הבתים, שהוא מרווח די הצורך להם ולבהמותיהם. וגם כן ניתן פיתקא דהזמנותא למחר בשעה ארבע לשיחה.

המשך אי"ה בל"ג בשבוע הבא

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

גדול הנהגה מיגיע כפיו...

מילדי גיל חמש קוראים משפטים

למדו בעמל.. יצאו להינפש ביער

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה

יובל בן דוד
ורות בת זכריה

חכמי תימן

הרב דוד בן שלום זאהר זצ"ל
חי לפני כשלוש מאות
וחמישים שנה בדרום תימן.
חיבר שיר המתאר את גלות
מוזע.

תנצב"ה

התלמיד הנעים
ישראל כהן נ"י
עלה לקרוא שישו בס"ת
(נשמט מהגליון בשבוע שעבר)
יה"ר שיעלה במעלות התורה
והיראה

התודה...

הברכה...

לידידנו משכבר הימים, מחזק ידינו
בעונה ובתמים, ללא פרסום וללא
ידיעת אנשים, והוא מתגורר בארץ
בצפונה, שוכן כבוד בעיר עפולה,

וחפץ בעילום שמו יציז.

יהא רעוא שיראעה כל זרעו יראים
ושלמים, הולכים בדרכי אבותינו
הקדושים. ויזכוהו ה' ב"ה בגנים
רבים, כעפר הארץ וכחול ימים.
ויהיו צדיקים זכים וגרים כרעון
היושב במרומים, ויהיו לאורך ימים
ושנים דשנים רעננים שמחים כל
הימים, אך"י.

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתו לשלוח לפקס: 03-9130009
e0504150896@gmail.com
011-7050505